

متن پرسش

بسم الله الرحمن الرحيم: سلام و ادب خدمت استاد. یه سوال داشتم ازتون و قبلش یکم اوضاع رو توضیح بدم. من الان یه جوان حدود بیست و دو سه ساله هستم، و دانشجو. از یه طرف شهدای دوران خودمون رو می بینم مثل مصطفی صدر زاده و محسن حججی و حامد صفاریان و... که انگار اونها زندگی کردن و غیر از این راه همیشه زندگی کرد و به تعبیری دوست دارم که منم چنین زندگی ای داشته باشم، یا مثلاً همین شهید کتاب بیست سال و سه روز که توی بیست سالگی به شهادت رسید اما از طرفی به خودم که نگاه می کنم می بینم که خیلی داغون تر از این حرفام، توی نماز توجه ندارم، خیلی با قرآن انس ندارم و با تعبیری که رهبری میگه خیلی فاصله دارم حاله هم مدام تغییر می کنه و گاهی یه غم و غصه ای منو میگیره که میگم احتمالاً افسردگی بدی دارم ولی گاهی پیش میاد که می گم باید حواسم باشه زندگی معمولی به معنی روزمره نشم ولی گاهی هم همین زندگی روزمره قلقلکم می کنه یکم از کتاب خواندن هم متاسفانه فاصله گرفتم یعنی نه اینکه دور بشم ولی انگار نمیتونم کتاب عقیدتی و معارفی بخونیم (مگر کتب زندگی نامه شهدا) و حتی درس خوندن هم برام سخت شده، یعنی با اینکه وقت برای امتحان دارم ولی درس خوندن برام خیلی سخت شده و خیلی هم به بحث تنبلی و اینا مربوط نمیشه. (با یه جمعی از دوستان هستیم که اونا راه حقیقی براشون خیلی جدی شده ولی من انگار عقب موندم) حالا من باید چه کنم؟ منی که میگم میشه مثل شهید صدرزاده زندگی کرد ولی در عمل اینجور نیستم.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: نباید به خودتان سخت گیری کنید. همین که خداوند چنین علاقه ای به شهدا را در جان شما انداخته، بسیار مهم است و این، حکایت از آن دارد که در بزنگاهها همان شهید حججی هستید. می ماند که در کنار آن روحیه، برنامه ای به خودتان بدهید و یکی از افرادی را که برایش ارزش قائل هستید مد نظر داشته باشید و طبق نگاه و شخصیت او برنامه ای همه جانبه برای خود بریزید. ان شاء الله با وسعت کامل می توانید در تاریخ خود حاضر و فعال باشید. موفق باشید